

Pilguheit CAPOEIRA treeningutele Maidlas ...

Ola, minu nimi on Lauro ja ma olen capoeira professor Brasiiliast, kes elab praegu Eestis, Tallinnas. Tahaksin paar sõna kirjutada oma kogemusest, treeningutest ja uutest sõpradest Ida-Virumaal.

Enne Brasiiliast Eestisse sõitmist andsin ma capoeira trenni mitmes vanuses lastele ja noortele. Kui alustasin tööd kõige nooremate capoeira harrastajatega, kahtlesin oma võimes panna neid capoeirat nautima, sest olin ise treeninud rohkem täiskasvanutega. Aga see oli suurepärane kogemus minu jaoks ja nüüd elan seda uuesti läbi koos oma Maidla õpilastega.

Kui külastasin siinseid noori koos Eesti capoeira grupiga esimest korda, imetlesin kohalikku rahvast, koha ilu ning töö organiseeritust. Mul

oli hea meel anda edasi meie esinemise käigus osake Brasiilia rahvusspordist capoeirast. Siis ma veel ei teadnud, et hakkasin trenni andma ning lahkudes oli mul kahju, et ei näe neid rõõmsaid nägusid veel pikka aega. Veidi hiljem, kui mulle pakuti Eesti Capoeira Föderatsiooni kaudu võimalust hakata Maidlas capoeira trenne andma, ei kahelnud ma hetkegi vaatamata kaugusele.

Esimeses trennis tundsin end sama ebakindlalt kui kunagi Brasiilias oma esimest trenni andes, seekord vast isegi hullemlt kultuurierinevuse tõttu. Aga peale esimesi trenniminuteid rahustasid osalejate energiat ja rõõmu täis silmad mind täielikult. Ja igat järgnevat trenni andes ammutan energiat just neist noortest. Enne ja peale igat trenni naudin ka meie ühist naljatamist, mis alati

tõestab vastupidist mulle räägitule, et eestlastel pole naljasoont ning et kontakti nendega saada on raske. Kui aga trenn käib, jätame mängud ja naljatamised tahaplaanile, sest capoeirat peab treenima tõsiduse ja kogu tahtjõuga. Capoeira annab jõudu ja paindlikkust, aga treenima peab tähelepanelikult, et lihastele mitte liiga ega haiget teha.

Koht, mida mulle Maidlas pakuti trennide andmiseks on suurepärane ja annab kõikidele mu Tallinna trennikohtadele silmad ette. Puhtus, organiseeritus ja head võimalused pole mitte alati iseenesest mõistetavad. Maidla võimla on aga väga kvaliteetne ja hästi juhitud treenimiskoht.

Tulen igal reedel oma Tallinna kodust kell 10.30 välja ja asun bussidega Maidla poole

seiklema. Tallinnasse tagasi jõuan õhtu kella kaheksaks, kuid see pikk reis on väärt neid lõbusaid, väsinuid ning lootust täis nägusid, mis mulle trenni lõpus vastu vaatavad. Ja loodetavasti annab capoeira neile seda, mida paljudele inimestele kogu üle maailma - elurõõmu, kiiremat reageerimist nii capoeira rodas kui ka elus üldiselt, enesekindlust läbi paraneva võime enda eest seista, rõõmu liikumisest, tantsust, rütmist ja muusikast ning heast enesetundest, mida capoeira energia jäätult jagab.

Täna kõiki, tänu kellele Maidla capoeira projekt on teoks saanud ning loodan üha rohkem inimesi trennides näha, kellele oma sõprust ja capoeira mängu pakkuda.

Lauro Cesar Lins

19. mail kell 18.00 Maidla Rahvamajas Stiilipidu pilet 25 krooni

Draama-komöödia
2005

Alice, Ada ja Jana on kolm kolleegi ja sõbrannat, kes ei kavatse jääda pärast koondamist niisama istuma. Ühiste jõududega luuakse hoopis kostüümilaenutus. Inimeste riietamise kõrval teevad Alice, Ada ja Jana ka midagi unikaalset: avavad nende olemust ja ergutavad fantaasiaid. Samal ajal avanevad naised ka ise. Naisi ühendav sõprus aitab neil üle saada teele kerkivatest raskustest.

"Stiilipidu" on humoorikas draama kolmest ettevõtlikust naisest, mis keskendub naise vaatepunktile, tunnete ja eneseleidmisele lähisuhetes ning tänapäeva ühiskonnas. Filmi lavastajaks on Peeter Urbla, peaosades Maarja Jakobson, Anne Reemann ja Evelin Pang. Lisaks neile teevad kaasa Karol Kuntsel, Meelis Rämmeld, Maarika Vaarik, Toomas Urb, Hannes Kaljufjärv jpt. Film valmis filmistuudios Exitfilm, operaator-lavastaja Mait Mäekivi, peakunstnik Inessa Renser-Josing, dekoratsioonikunstnik Ain Nurmela, muusika Tiit Kikas, grimmikunstnik Kristel Kämer, monteerija Anri Rulkov, produtsent on Anneli Ahven.

Filmi pikkus: 1:52
Alla 12 a. Mittesoovitav

19. mail kell 16.00 Maidla Rahvamajas Röövlirahnu Martin pilet 20 krooni

Draama-komöödia
2005

"Kui sulle keegi ei meeldi, siis tuleb tema tossudesse pissida" See on lugu kohanemisraskustega poisist Martinist, kes kolib emaga elama uude kohta. Martinil on komme alata kõigkõimalikesse jamadesse sattuda ja just viimasel koolipäeval, kui ema talle südamele paneb, et ta vähemalt täna ühtki pahandust ei teeks, läheb kõik valesti. Martinile meeldib koolidirektori tütar Marta, aga tüdruk meeldib ka kooli kõige popimale poisile Kevinile, kellel on uhke roller. Viimasel hädas tuleb Martinile appi riukalik võlurkass Nitram, kes toob kaasa uusi seiklusi.

Järgneb kolm põnevat ja pöörast päeva, kus kohtutakse röövlitega, käiakse kosjas, turmitakse katusel ja vaatetornis, seigeldakse öisel merel ja Röövlirahnu Martinil ning klaaritakse arveid rivaali Keviniga. Loo lahendus saabub alles viimastel minutitel. "Röövlirahnu Martin" on igas vanuses vaatajale mõeldud kodumaine koguperefilm. Osades Madis Ollikainen, Kadi Sink, Andry Žagars, Ott Sepp, Piret Kalda, Maria Avdjuško, Jaan Rekkor, Lembit Ulfsak ja Juhana Ulfsak. Stsenarist Mihkel Ulman, lavastaja René Vilbre ("Kreisiraadio").

Filmi pikkus: 1:15

Ohvriabiteenus on kõigile kättesaadav

1.jaanuarist 2005 jõustus ohvriabi seaduse 2. peatükk, mis reguleerib riikliku ohvriabiteenuse osutamist.

Õigus ohvriabile on kõigil inimestel, kes on langenud hooletuse või halva kohtlemise, füüsilise, vaimse või seksuaalse vägivalda ohvriks, sõltumata sellest, kas kahju tekitaja on tulnud avalikuks ja kas tema vastu on algatatud kriminaalasi.

See ametlik ja kuivavõitu teade viitab siiski millelegi väga inimlikule - meist igatüüpi uuele võimalusele saada nõu ja juhendamist, kui on juhtunud midagi sellist, mis meie

tavapärase elu segi pöörab ja mille korrastamiseks oma oskustest puudu jääb, kui ei tea, kuidas pärast ohvriks langemist oma eluga toime tulla.

Sotsiaalkindlustusameti alluvuses alustas tööd 35 ohvriabitöötajat kuueistkümnese ohvriabikeskuses üle Eesti. Ohvriabikeskus ongi see koht, kus ohver saab esmast nõustamist ja emotsionaalset tuge. Nõu võib küsida nii telefoni teel kui ka ise kohale minnes. Kui inimene soovib, võib ta jääda anonüümseks. Juhtunu arutatakse üheskoos läbi ja otsustatakse, mida edasi teha.

Ohvriabitöötaja annab informatsiooni erinevate abi saamise võimaluste kohta ning juhendab suhtlemisel asutustega.

Aasta esimesed kuud on kulunud süsteemi käivitamisele, tööse sisseelamisele ja võimalike abistajate leidmisele piirkonnas.

Koostöövõrgustiku loomine, elanikkonna teavitamine ja oma kannatustest rääkima julgustamine on pikk protsess, kuid algus on tehtud.

Eesti jaguneb neljaks ohvriabiteenuse osutamise piirkonnaks.

Kodanike vastuvõtt kõikides ohvriabikeskustes on **esmaspäeval, kolmapäeval ja reedel kella 9 – 12 ning kella 13 – 16.**

Ohvriabiteenuse osutamise piirkonnad ja töötajate kontaktandmed:

IDA PIIRKOND
16. Ida – Viru maakond
Kiviõli, Keskpuistee 37A,
Politsei ruumides

Peaspetsialist
VIRJE HÄRM
Tel. 334 4255

Mõtterännak mälestustekülla

Seitsmes lugu

Milliseks Reediku kälimeeste järjekordne päev oleks kujunenud, kui Meidul õnnestunuks Ruudi meelt muuta ja koju tagasi minna, seda ei osanud asjaosalised hiljem ise ka arvata.

Aga Avinurme sõit sai teoks, vaatamata tunni jagu varahommikus rōskuses Sonda-Mustvee kitsarōõpmelise raudtee ääres susla ootamisele.

„Mene'nd ikke,” lohutas Ruudi külmast lõdisevat Meidut. „Kui ei ole surmatōbi, siis peab saama viinast abi,” ja agaram kälimees harutas kuli nukka peidetud „Riigivanema” lagedale.

„Kōhe peris ehtne vai?”
No ikke. Meie sõit jo sama tōhtis kui kosjaminek,” naeris Ruudi ja koukis punnivinnaga pudeliprundi eest.

Varsti liikus soru usinasti kahe mehe vahet, kuni sisemusest üles kerkinud soojalaine külma värinad eemale peletas.

Edasine oli üks pidevalt vahelduv pildijada.

Tagasisõit tundus tūtuseni rappuv. Ajusopist üles kerkinud sūmepiinad muutsid elumeeste meeled haledaks. Polnud ju esimene kord, kus nad ühel nōul hommikul kodust välja läksid ja õhtul üksteist toetades tagasi loovisid. Pärastise kohta nad omi naisi juba tundsid.

„Õle's pidand „Riigivanemast” veidi alles jātma, kahetses nūid Ruudi.

„On midagi jätud ka,” oli hommikuvilust tōrges kälimees tagasisõidul hoopis leplikum ja Meidu võttis lapiku nūlka pōuetaskust välja.

Ei enam olnud meestel aega pudelisisu ehtsuses kahelda. Uimastav mārjuke kadus tuttavat

teed ja peagi nohisesid laadised ostukaubaga ühtses rütmis. Ruudi hoidis enda kotti kōe ulatuses ja puhus selle avausest aeg-ajalt hingeauru pōssadele soojenduseks.

Meidu pōrandale asetatud kuli pōõras üha enam rahutuks ja muutis iga rōõpme jōnksatusega oma asukohta kuni järjekordse raputuse ajal vagunist välja veeres.

„Lāks,” hōikas pōrsaste kriinumisest virgunud Meidu ja tormas elukatele järele.

Pilt, mis talle avanes, ehmatas pea tōiesti kaineks. Notsud olid pugasōlme lahti harutanud ja kemplesid mātaste vahel, nagu tahaks ka kammitsaist vabaneda.

Meidu ei leidnud kohe õiget otsa kōtte, kuidas neid pauna tagasi toppida, ent vaevu tal see pōõstetōō siiski õnnestus ja siis jārsku, nagu vālgusāhvatusena adus mōistus, kus ta notsudega maadleb.

Vaida Pungas

„Susla!” Hirmurōõgatus kaikus nagu abipasun metsalatuvi pidi laande.

Pōrsastega madistanud Meidu hindas olukorda, haaras noosi ja tormas nina ees kōikuvale puidukoormale järele. Ega mehed seda laadal kōimist teiste juuresolekul heameelega meenutada ei tahtnud. Nad polnud ise ka kindlad, milline paar pōrsasid tegelikult kummale perele kuulus.

Meidu oli jaamast tagasisõidul koos notsudega pahnakasti pugunud ega mōletanud, kelle loomakesed kummale poole sai asetatud. Ta oli ise mitmel korral külge keeranud ja lõpuks rōngassabad oma pōlvekumerusse haaranud.

Hiljem, kodus hakkas küll kahtlema, sest tema toodud kārssninaid magasid veel tubli tunnikese, enne kui ümbrust uurima tikkusid. Ruudi omad nōudsid valguse kōtte sattudes kohe enestele tōhelepanu.

